

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 60/01-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu dňa 11. júna 2001 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť doc. RNDr. M. M., CSc., bytom K., zastúpeného komerčnou právničkou JUDr. M. L., K., pre porušenie práv podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 SŽ 189/2000 z 3. novembra 2000 a sp. zn. 5 SŽ 199/00 z 25. januára 2001 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť doc. RNDr. M. M., CSc., **o d m i e t a** pre nepríslušnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním z 2. mája 2001 sa obrátil na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) o ústavnú ochranu doc. RNDr. M. M., CSc. (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpený komerčnou právničkou JUDr. M. L. podľa pripojeného splnomocnenia. K podaniu pripojil aj príslušné listiny týkajúce sa jeho veci.

Navrhovateľ označil svoje podanie ako „Ústavná sťažnosť proti právoplatným rozhodnutiam Najvyššieho súdu SR z 3. 11. 2000 č. k. 6 SŽ 189/2000 a z 25. 1. 2001 č. k. 5 SŽ 199/00 pre porušenie môjho práva na súdnu ochranu priznaného čl. 46 ods. 2 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd“ a za účastníka konania Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“).

Navrhovateľ najvyššiemu súdu vyčíta predovšetkým to, že uznesením sp. zn. 6 SŽ 189/2000 z 3. novembra 2000 zastavil konanie vo veci jeho návrhu zo 16. augusta 2000 na preskúmanie rozhodnutia Ústredného daňového riaditeľstva Slovenskej republiky v Banskej Bystrici č. j. VI/210/867/3477/2000 z 29. júna 2000 (napriek tomu, že navrhovateľ predložil plnú moc pre právneho zástupcu) a konanie o jeho novom návrhu z 1. decembra 2000 na preskúmanie označeného rozhodnutia zastavil pre zmeškanie lehoty uznesením sp. zn. 5 SŽ 199/00 z 25. januára 2001.

Navrhovateľ na záver ústavnému súdu navrhol, aby vydal rozhodnutie „že rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR z 3. 11. 2000 č. k. 6 SŽ 189/2000 a z 25. 1. 2001 č. k. 5 SŽ 199/00 bolo porušené moje základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 v spojitosti s čl. 2 Ústavy SR, zrušuje tieto rozhodnutia a vracia vec na ďalšie konanie“.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Skúma tu najmä splnenie jeho všeobecných a osobitných náležitostí (§ 20, resp. § 49 zákona o ústavnom súde) a dôvody, ktoré by prípadne opodstatňovali odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vrátane nepríslušnosti ústavného súdu na jeho prerokovanie.

Navrhovateľ, ktorý je aj náležite právne zastúpený, jednoznačne označil svoje podanie ako ústavnú sťažnosť, pričom od ústavného súdu požaduje, aby po jej prerokovaní zrušil označené uznesenia najvyššieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Právny základ pre ústavnú sťažnosť je daný čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). Podľa tohto ustanovenia: „Ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach proti právoplatným rozhodnutiam ústredných orgánov štátnej správy, miestnych orgánov štátnej správy a orgánov územnej samosprávy, ktorými boli porušené základné práva a slobody občanov, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.“

Podľa § 49 zákona o ústavnom súde „Ústavnú sťažnosť môže podať fyzická alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím orgánu uvedeného v čl. 127 ústavy sa porušili jej základné práva alebo slobody občanov, a ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“.

Ústavný súd už v uznesení sp. zn. I. ÚS 55/96 z 23. októbra 1996 uviedol, že rozhodnutie najvyššieho súdu nie je rozhodnutím, ktoré je prípustné napadnúť ústavnou sťažnosťou v zmysle čl. 127 ústavy.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu všeobecné súdy celkove nemožno považovať ani za jeden z orgánov uvedených v čl. 127 ústavy a v § 49 zákona o ústavnom súde (napr. I. ÚS 54/94, I. ÚS 1/95 a I. ÚS 29/01).

Na základe uvedeného ústavnú sťažnosť navrhovateľa ústavný súd odmietol pre svoju nepríslušnosť na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.